

FÓTI PÁL:

VÁROS VAGYOK

Bertolt Brecht emlékének

Város vagyok... megnyúlt, nagyra megnőtt város.
 Fejemmel már-már az eget is elérem;
 Utca-ereimben zakatol az élet
 S tengerek moraja lett a szívverésem.
 Térímen galambok röpködnek szelíden,
 A padjaimon — nézd csak — szerelmespárok;
 Fáimon verebek csiripelnek vidáman
 S a parkokban játékos kisfiúk, kislányok.
 Az úttesteimen autók száguldanak,
 Villamos csilingel és száz troli suhan —
 Könnyedén cipelem a millió embert
 És lágy-puha pázsittá simult az utam.
 Foghíjas telkemen nagy gépek kotornak,
 Falakat emel fel méhemből az ember.
 Mintha varázs lenne — naponta építnek,

Naponta szépítnek szétáradó kedvvel!
 Amott meg kémények karsú rengetegje
 A gyáraknak ontja az élető erőt.
 S kik műhelyben előbb olajjal kenődtek —
 Frissek s vidámak az otthonukba menők.
 Emitt eszpresszóban feketét kortyolnak;
 Finom vacsorát visz szatyrában az asszony...
 Mások karanfogva sétára indulnak,
 S a terveket szőni földközlelől hallom.
 Felettem ezüstös repülők suhannak;
 Várostartvéreim köszöntöm általuk;
 A légen átnyúlva keresem kezüket
 S forró ölelés volt eddig a válaszuk.
 De ha e gépek óriás gyomrába bombát
 Gyömöszölnek, hogy majd felettem kioldják —
 Megcsonkult testemmel égis emelkednék
 S onnan kiáltanám, hogy mindenütt hallják —
 Hogy hallják a földön távoli zugokban,
 Tengerek mélyén és csillag közelében:
 „Kézfogas helyett — ő — halált küldtek azok,
 Akiknek életet szállított a gépem!” — — —
 — — — Nem, nem! Mert emberlakta nagy város vagyok —
 Akik megalkottak — ugyanazok védnek:
 Élni fogok, mert mi egymásra vigyázunk,
 Mert én értük vagyok — ők meg értem élnek!
 Élni fogok, mert célom s nagyszerű jövőm van —
 Emberfiamé ugyane páros út:
 Kik nem felejtik a régi szenvedésük —
 Szívükre ölelik övék-lelt városuk!

